

Arrest

nr. 67 728 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U bent afkomstig van Ordzhonikidzevskaja, waar u zowel uw officiële als effectieve verblijfplaats had.

Op 7 december 2009 werd een ver familielid, een zekere B. T. (...), door Speciale Eenheden van de FSB, de Federale Veiligheidsdienst, om het leven gebracht in zijn ouderlijke woning; eerst werden zijn ouders het huis uit geleid, vervolgens was er een inval in het huis, waarbij B. T. (...) gedood werd.

De dagen en weken nadien zag u soms een onbekende wagen bij u in de buurt, waardoor u de indruk had gevolgd te worden, maar u werd niet effectief gecontroleerd of ondervraagd.

In de vroege ochtend van 20 januari 2010 was er in uw woonst een huiszoeking door de FSB. Uw woning werd eerst doorzocht, vervolgens werd u onder druk gezet om als informant voor de FSB te werken. Daarna werd u meegenomen en vastgehouden in een kelder van een gebouw (ROVD of FSB) in Ordzonikidzevskaja.

Door tussenkomst van uw familie kwam u de avond van de dag nadien vrij. U keerde naar huis terug en ging opnieuw aan het werk.

Op 5 maart 2010 werd u, opnieuw bij u thuis, opgepakt en meegenomen. U werd opgesloten in een FSB-gebouw in Magas. 5 à 6 dagen lang werd u vastgehouden en omdat u had geweigerd om als informant voor de FSB te werken werd u vanaf de tweede dag van uw detentie geslagen. U kreeg ook pillen toegediend, waardoor u zich duizelig voelde en hallucineerde.

U werd, na uw detentie, naar een afgelegen plaats bij een rivier gebracht en u werd er achtergelaten. Aan uw vrijlating waren geen voorwaarden verbonden. Na uw vrijlating ging u naar uw oom en op 10 maart 2010 vertrok u naar Pyatigorsk.

U verbleef er een aantal maanden en dan reisde u door naar Moskou. U verbleef eveneens enkele maanden in Moskou en intussen werd uw vlucht naar België georganiseerd.

Op 23 november 2010 verliet u Moskou om naar België te reizen.

Op 26 november 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde instanties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 arrestaties, die u bovendien in verband brengt met de gewelddadige dood van een ver familielid, B. T. (...) op 7 december 2009.

Welnu, u slaagt er niet in uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken aangezien uw verklaringen op verschillende punten hetzij tegenstrijdig, onaannemelijk vaag of ongeloofwaardig zijn.

Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat 2 tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen tijdens het uitgebreid gehoor door het Commissariaat-generaal.

Er werd u gevraagd of er ooit een huiszoeking plaats vond in het bedrijfje dat u leidde, waarop u negatief antwoordt (CGVS, p.13). In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (CGVS-vragenlijst, p.2) verklaarde u echter dat er wel degelijk ooit een huiszoeking plaats vond in uw bedrijf, daar de FSB u verdacht van steun aan rebellen.

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS, p.13), maar uw uiteindelijke uitleg, als zou u zich vergist hebben, is niet afdoende. Van u mocht immers verwacht worden dat u over een belangrijk feit, als een huiszoeking in een door u geleid bedrijf, coherente verklaringen zou afleggen, hetgeen niet het geval is.

Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 5 maart 2010 voor de tweede keer werd meegenomen en gedurende 5 à 6 dagen werd vastgehouden.

Er werd u, tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal, gevraagd of u iets gezegd werd over voorwaarden voor uw vrijlating, waarop u verklaart (CGVS, p.10) dat uw vervolgers u lieten gaan **zonder dat er wat dan ook werd gezegd over voorwaarden.**

Echter, in de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst p.2) verklaarde u dat u werd vrijgelaten **op voorwaarde dat u als informant zou werken.**

U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.11), waarop u repliceert dat werken als informant geen voorwaarde was voor uw vrijlating en daarenboven verklaart u niet te weten wat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd. U verklaart vervolgens (CGVS, p.11) uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben ingestudeerd.

Welnu, uw verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid is niet afdoende; van u mocht immers verwacht worden dat u op consistente wijze verklaringen zou afleggen over een ingrijpende gebeurtenis als een tweede detentie en de daaraan gekoppelde voorwaarde(n) voor vrijlating.

Bovendien werd u bij het begin van uw gehoor door het Commissariaat-generaal expliciet de vraag gesteld of u opmerkingen had over uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop u verklaart (CGVS, p.2) dat alles er vlot verliep en dat alles duidelijk was.

De vaststelling dat uw verklaringen over ingrijpende gebeurtenissen niet coherent – en tegenstrijdig – zijn, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds in aanzienlijke mate.

Er moet worden opgemerkt dat u over belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig op de hoogte bent.

Op de vraag of B. T. (...) ooit verhoord werd, verklaart u (CGVS, p.8) dit niet te weten. Ook werd u gevraagd of de genoemde B. T. (...) ooit werd meegenomen en vastgehouden, waarop u verklaart (CGVS, p.8) te denken van niet, maar vervolgens erkent u het eigenlijk niet te weten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste detentie vrijkwam door bemiddeling en het betalen van een vrijkoopsom. U denkt dat uw moeder onderhandelde over uw vrijkoopsom (CGVS, p.9). U verklaart niet te weten met wie uw moeder moest onderhandelen over uw vrijkoopsom en evenmin weet u hoeveel er voor uw vrijlating uiteindelijk werd betaald (CGVS, p.9); uw moeder vond het beter dat u dat niet wist.

U verklaart verder (CGVS, p.10) dat u niet weet waarom uw moeder dat beter vond en bovendien hebt u het haar niet gevraagd; u was er niet mee bezig.

Na uw vlucht uit Ingoesjetië kreeg uw moeder nog één keer bezoek van een persoon die naar u informeerde. Er werd u gevraagd welke dienst of autoriteit de persoon vertegenwoordigde, waarop u verklaart (CGVS, p.11) dit niet te weten en het evenmin aan uw moeder gevraagd te hebben.

U verklaart (CGVS, p.11) dat R. T. (...), de broer van B. T. (...), naar Sint-Petersburg vertrok, nadat B. T. (...) om het leven was gekomen. Daarop werd u de vraag gesteld of R. T. (...) tegenwoordig een gewoon leven leidt in Sint-Petersburg, maar u verklaart het niet te weten en het evenmin nagevraagd te hebben (CGVS, p.12).

U verklaart (CGVS, p.12) dat het voor u onmogelijk was om zich elders in Rusland te vestigen, daar u dit had vernomen van uw moeder.

Vervolgens werd u gevraagd van wie uw moeder die informatie had gekregen, waarop u repliceerde (CGVS, p.12) daarover niet met uw moeder te spreken omdat u er niet zo mee bezig was/bent.

Aan het eind van uw gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of uw moeder recent nog ondervraagd werd, waarop u verklaart (CGVS, p.13) dit niet te weten en evenmin hebt u daaromtrent nog navraag gedaan bij uw moeder.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u over meerdere aspecten die, direct of indirect, rekking hebben op uw verklaarde problemen, onaannemelijk weinig informatie kunt verschaffen, hetgeen uw geloofwaardigheid ondergraaft.

Daarenboven hebt u over meerdere aspecten geen navraag gedaan, waardoor tevens afbreuk wordt gedaan aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Van u mocht immers verwacht worden dat u zich zou informeren over aspecten die betrekking hebben op uw asielmotieven, hetgeen u hebt nagelaten.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reis van Ingoesjetië naar Pyatigorsk eveneens afbreuk doen aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Zo verklaart u (CGVS, p.3) dat u met een passagiersbus vanuit Ingoesjetië vertrok en dat u gewoon voor die reis moest betalen, zonder meer.

Welnu, de vaststelling dat u via normaal, georganiseerd personenvervoer Ingoesjetië verliet en daarbij het risico liep om door autoriteiten onderweg onderschept te worden, doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de (gewelddadige) dood van B. T. (...) markeert als het beginpunt van uw verklaarde problemen.

Er werd u gevraagd of de dood van B. T. (...) in de pers aan bod is gekomen, waarop u verklaart (CGVS, p.7) dat dit wel degelijk het geval was.

Vervolgens werd u gevraagd of u daarvan enig materieel bewijs kunt voorleggen (CGVS, p.7). U repliceerde (CGVS, p.7) dit niet te kunnen omdat u daar niet mee bezig bent geweest.

Het feit dat u van een gebeurtenis, die een centrale rol speelt in uw asielrelaas, geen begin van bewijs aanbrengt, hoewel dit redelijkerwijze van u mocht verwacht worden, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarenboven doet de vaststelling dat u weinig interesse betoont voor het voorleggen van enig materieel bewijs, afbreuk aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees.

Er dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reis van Moskou naar België.

U verklaart (CGVS, p.4) dat u in een minibus van Moskou van België reisde en tijdens het traject het voertuig alleen verliet voor een sanitaire stop of een opfrisbeurt. U weet niet via welke landen u naar België bent gereisd (CGVS, p.4). U kunt zich geen plaatsnamen herinneren die tijdens de reis werden aangedaan (CGVS, p.4). U verklaart dat het mogelijk is dat u via Polen de EU binnenreisde, maar zekerheid daaromtrent hebt u niet (CGVS, p.4). U weet alleen dat u niet onder uw ware identiteit reisde, maar daarop werd u gevraagd naar uw valse identiteitsgegevens, waarop u verklaart (CGVS, p.4) dat uw valse voornaam misschien Ruslan was en dat u de familienaam niet kent.

Welnu, uw onwetendheid aangaande het traject van uw reis en de gebruikte identiteitsdocumenten is niet geloofwaardig, aangezien een dergelijke reis een uiterst preciaire onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde reisweg werd gevonden in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaats vinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

In het licht van deze informatie dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u niet aan een persoonlijke controle zou onderworpen zijn, hetgeen u nochtans wel verklaart (CGVS, p.4); u vermoedt dat de inzittenden van de minibus waarin u reisde niet gecontroleerd werden en aan u werd in elk geval niets gevraagd toen u door grenswachters in de minibus werd aangetroffen.

Uw verklaringen over uw vlucht naar België ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

U legt een kopie van uw intern Russisch paspoort voor; het document bevat gegevens over uw identiteit, die hier niet betwist wordt.

Daarnaast legt u uw rijbewijs voor.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat het rijbewijs werd afgeleverd op 3 september 2010 in Ordzonikidzevskaya, Ingoesjetië, in casu ruim een half jaar nadat u daar, blijkens uw verklaringen, wegging, hetgeen minstens merkwaardig mag genoemd worden.

U verklaart (CGVS, p.5) weliswaar dat uw moeder het rijbewijs voor u is gaan afhalen en dat u het ondertekende nadat het werd uitgereikt, maar in het licht van uw eerder ondermijnde geloofwaardigheid, kan aan uw verklaringen terzake minstens ernstig getwijfeld worden.

Bovendien ontstaat het vermoeden dat u zich in september 2010 nog steeds in Ingoesjetië bevond, hetgeen nochtans niet blijkt uit uw verklaringen.

Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van essentiële elementen in uw asielrelaas, in casu uw vlucht uit Ingoesjetië op 10 maart 2010 en uw daaropvolgend verblijf in Pyatigorsk en Moskou, maar daarnaast ook aan de ernst van uw verklaarde vrees.

De door u voorgelegde documenten zijn bijgevolg niet in staat om uw eerder gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen of om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Er dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uw zus D. S. O. (...) (O.V. 6.116.859) eveneens gekend is bij de Belgische asielinstanties. Op 18 mei 2010 werd haar een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 juni 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of dat hij minstens voldoet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker onderstreept dat hij zich in zijn geboorteland in een heel onveilige situatie bevindt.

Hij verklaart tot tweemaal toe te zijn gearresteerd omwille van zijn familieband met B. T. die door de FSB werd gedood. Hij meent dan ook dat de FSB dacht dat hij ook een rebel was en via zijn bedrijf valse documenten regelde voor de rebellen. Om die reden werden, aldus verzoeker, huiszoekingen uitgevoerd in zijn bedrijf.

Verzoeker verklaart eveneens dat de FSB met hem wou samenwerken als informant, omwille van zijn contacten als zelfstandige. Verzoeker stelt dit te hebben geweigerd, waarna hij tijdens zijn arrestatie werd gefolterd en na de tweede arrestatie bij een rivier werd achtergelaten.

Deze wrede gedragingen van de FSB zijn volgens verzoeker geen uitzonderingen. Hij wijst er op dat de FSB, volgens de mensenrechtenorganisatie "Human Rights Watch", dikwijls overgaat tot het plunderen van dorpen, tot het willekeurig oppakken van burgers, tot martelingen en zelfs tot moord.

Verzoeker haalt een rapport van "Human Rights Watch" aan dat stelt dat er drie categorieën van typische slachtoffers van veiligheids- en ordediensten zijn: personen met familieleden of kennissen verdacht van terrorisme, personen die al eerder werden opgepakt en wiens namen in de databanken van de politie- en veiligheidsdiensten geraakt zijn (terecht of onterecht) en ten slotte moslims die de regels strikt navolgen.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij aan alle bovenstaande kenmerken voldoet, wat hem tot een doelwit maakte voor de FSB. Hij voert aan dat hij niet meer in leven zou zijn, moest hij langer in zijn land van herkomst zijn gebleven.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er betreffende de ingeroepen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag op dat dit artikel geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen herhaalt dat inzake de moord op B. T. , de FSB die hem vroeg als informant te werken gevolgd door de arrestaties, huiszoekingen en foltering, stelt de Raad vast dat verzoeker zich enkel beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarvoor hij aldus in gebreke blijft.

2.5. Verzoeker baseert zich op een rapport van "Human Rights Watch" om te besluiten dat hij een doelwit is voor de FSB, aangezien zijn familielid B. T. verdacht werd van terrorisme, aangezien hij reeds werd opgepakt en omdat hij een moslim zou zijn die strikt de regels naleeft.

Vastgesteld wordt dat verzoeker zijn relaas niet geloofwaardig weet te maken, wat blijkt uit de tegenstrijdigheden en vaagheden weerhouden in de bestreden beslissing. Ook de gebeurtenissen in verband met B. T. zijn niet aannemelijk.

Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker past binnen de drie categorieën van "typische slachtoffers van veiligheids- en ordediensten", dan nog moet verzoeker in concreto aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wat verzoeker evenwel nalaat.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980.

De Raad deelt derhalve op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE